

Μόλις ἐφώναξα «Ἐτοιμαστῆτε!»
καὶ ἕνας μαῦρος ἴσκιος πλησιάζει,
κι' ἀκούεται κραυγή: «Σκυλιὰ σταθῆτε!»
καὶ πέφτουνε τὰ βόλια σὰν χαλάζι.

Εἴμαστε ἄγιοι μείζοντες, αὐτοὶ κοπάδι,
ἀλλ' εἴμαστε καὶ ἀποφασισμένοι
νὰ καταiboύμε ὅλοι μας ἔς τὸν Ἄδη,
μὲ τῆς ζωῆς μας ἀκριβὰ δοσμένη.

Δυὸ τρεῖς φοραῖς ἀπλόνου τὰ κοντάρια
καὶ ἔς τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου σκαρφαλόνου,
δυὸ τρεῖς φοραῖς οἱ ναῦται σὰν λιοντάρια,
κάτω ἔς τὰ κύματα τοὺς χαντακόνου.

ἄφνω βοὴ ἀκούστηκε ἔς τὴν κτίσι,
καὶ τὰ σκοτάδια γύρω ἀνηγγύουνε,
ἤλθε, θαρρεῖς, ἡ τελευταία κρίσι,
κι' οἱ ἄγγελοι τῆς σάλπιγγος βαροῦνε.

Ἄγριο φῶς τὰ πέλαγα φωτίζει,
καὶ γλήγορο ἔς τὰ κύματα γλυστράει,
ἀνεμοστρίφουλο μὲ μιὰ ξεσπᾶει,
καὶ κλαίει ἔς τὰ κατάρτια καὶ σφυρίζει.

Παγώσαμε! σὰν ἄγγελος θανάτου,
μὲ τῆς ῥομφαίας τοῦ ξεσπαθωμένου,
πλοῖο κοντὰ μας ξυριστὰ διαβαίνει
μὲ χίλιαις μύριας φλόγες ἔς τὰ σχοινιά του.

Σὰν ἀστραπὴ ἐπέρασε κι' ἐγάθη!
γαλήνη καὶ σκοτάδι βασιλεύει.
ψυχὴ ἀπ' τοὺς κορσάρους δὲν σαλεύει,
τοὺς βούλιαξε ἔς τῆς θάλασσας τὰ βῆθη.

Σὰν ἀστραπὴ ἐπέρασε ἔμπροστά μου,
μὰ φωτερὴ σὰν ἀστραπὴ θὰ μένη
ἢ ὄψι τοῦ πλοιάρχου χραγαμένη
βαθειά, ἐνόσφ ζω, μέσ' ἔς τὴν καρδιά μου.

Τὸν εἶδα μέσα ἔς τὴν ἀνεμοζάλη,
ψηλὰ κρατοῦσε τῶμορφο κεφάλι,
κι' ἐσκόρπιζε ἀγέρας ἄνω κάτω
τὰ μαῦρα σὰν τὸν κόρακα μαλλιά του.

Κατὰ χλωμος, μὲ σταυρωμένα χέρια
μὲ τὸ ψηλό, περήφανο κορμί του,
τὰ μάτια του, συννεφιασμέν' ἀστέρια,
χαμόγελο καὶ πίκρα ἢ μορφή του.

Μ' ἐκύταξε, καὶ ἡ ματιὰ του ἐκείνη
μοῦ σάλεψε ἀλλόκοτα τὰ στήθεια.
Ὅ,τι κι' ἂν ἦνε, φάντασμα, ἀλήθεια,
αἰώνια τοῦ χρωστῶ εὐγνωμοσύνη.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΟΠΩΡΟΦΟΡΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Ἀπὸ τινος χρόνου ἐν Ἀγγλίᾳ ἤρξατο νέα καλλιέργεια ὀπωροφόρων δένδρων. Καλλιεργοῦνται τὰ δένδρα ἐν γάστραις καὶ ἐν Σινικοῖς ἀγγείοις, οὐ μόνον δὲ θαυμασιῶς ἐπιτυγχάνουσιν ἀλλὰ καὶ παράγουσιν ὠραισιότατους καὶ ἐξαιρετικούς καρπούς. Θεραπεύονται οὕτω ῥοδακινεαί, βερυκοκέαι, κερσεαί ὕψους μὲν πεντήκοντα ὑπεκατομέτρων, τῶν ὁποίων δρέπονται οἱ καρποὶ δι' αὐτῶν τῶν χειλέων. Τὸ δένδρον τίθεται ἐν δωματίῳ, οὕτως ὥστε ἀπολαμβάνει τις τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων αὐτοῦ, καὶ μετὰ δύο μῆνας δρέπει εὐγευστοτάτους καρπούς. Ὁ κ. Θωμᾶς Ρίβερς ὁ πρῶτος τούτων εἰσηγητῆς πιστεύει, ὅτι τὰ τοιαῦτα δένδρα ἐν τῷ μέλλοντι θὰ καθιξῶσι σπουδαιοτάτην θέσιν ἐν ταῖς ἐπιδορπίοις. Τὸ δένδρον εἶνε τὸσον μικρὸν, καίτοι κατάφορον καρπῶν, ὥστε παρ' ἐκάστῳ συνδυαζομένου δύναται νὰ τεθῆ ῥοδακινεὰ ἢ βερυκοκέα ὕψους μὲν 25—30 ὑπεκατομέτρων καὶ φέρουσα κατ' ἐλάχιστον τρεῖς μέχρι πέντε ὀπώρας. Ἡ τοιαύτη προσφορά τῶν καρπῶν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δένδρου ἐνέχει βεβαιότατα πολλὴν χάριν. Πρὸς τοῦτοις ἕκαστος μετ' εὐχαριστήσεως θὰ παρατηρῆ ἐν τῷ οἴκῳ του ν' ἀναπτύσσωνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του οἱ καρποὶ. Ἐκαστος δὲ εὐκόλως δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τοιούτων νάνων δένδρων φυτεῶν ἐν γάστρᾳ ὀπωροφόρον τι δένδρον ἄφ' οὗ ἀφαιρέσῃ πρῶτον πάσας τὰς παχείας ρίζας. Πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῶν ἀρκοῦσιν αἱ λεπταὶ ρίζαι καὶ αἱ τρίχες. Ἐντὶς 18 μηνῶν δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ κλημά διδόν τέσσαρας μέχρι πέντε βροτῶν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὰ ἀτμοκίνητα πλέουσι σήμερον μὲ ταχύτητα 18 μιλίων καθ' ἐκάστην ὥραν, ἥτις προσεχῶς θὰ ἀυξήσῃ εἰς 20, τουτέστι θὰ φθάσῃ τὴν ταχύτητα σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας. Εὐνόητοι ἐπομένως εἶνε οἱ κίνδυνοι τῶν θαλασσιῶν συγκρούσεων. Ἀφοῦ δὲ πρὸς πρόληψιν τῶν συναντήσεων ἐπὶ τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν ἐπενόησαν ἰσχυρὰς τροχοπέδας, φυσικὸν ἦτο νὰ θελήσωσι νὰ ἐφαρμόσωσι τὰ προληπτικὰ ταῦτα μηχανήματα καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων. Πρὸ τινῶν ἐτῶν εἶχε προταθῆ νὰ τοποθετήσωσι ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ σκάφους μεγάλα ἐπίπεδα, ἀπὸ κεκλιμένα κατὰ τὸν πλοῦν, θὰ ἠνοίγοντο καὶ θὰ ἀνεπτύσσοντο κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναστολῆς τῆς πορείας. Τὰ ἐπίπεδα ταῦτα θὰ ἀνίσταντο εἰς τὴν πρόδον τοῦ πλοίου καὶ θὰ ἐξετέλουν ἐν ταῖς πλοίοις ὅ,τι αἱ τροχοπέδα ἐν ταῖς σιδηροδρομικαῖς ἀμαξοστοιχίαις. Ὁ ἀμερικανὸς Τζὼν Μακ Ἀδαμς ἐποποθέτησεν ἐσχάτως τοιοῦτον μηχανήμα ἐν τῷ πλοίῳ ἢ Πόλις τῆς Φλωρεντίας. Ὅπισθεν παρὰ τὸ πηδάλιον καὶ

ἔμπροσθεν τοῦ περιζώματος τῆς ἑλικος τοποθετεῖ ἑκατέρωθεν τοῦ πλοίου ἐν μέγῃ τετραγώνον ἔλασμα ἐκ χάλυβος. Κατὰ τὸν πλοῦν ἢ ναυλοχοῦντος τοῦ πλοίου τὰ μέταλλα ταῦτα φύλλα εἰσι στερεωμένα ἐπὶ τοῦ σκάφους δι' ἄλυσσων διερχομένων δι' αὐτοῦ. Ὅταν πρίκηται νὰ ἀνακοπῇ αἰφνιδίως ἡ πορεία τοῦ πλοίου, κινουσὶν ἐλατήρια τινά, ἅτινα ἀπομακρύνουσι τὰ ἔλασματα ἀπὸ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου. Ἡ ἀντίστασις τοῦ ὕδατος δίδει εἰς αὐτὰ θέσιν κάθετον. Ἡ Πόλις τῆς Φλωρεντίας εἶνε τροχοφόρον πλοῖον χωρητικότητος 170 τόννων, 40 μέτρων μήκους καὶ 6 μ. 30 πλάτους. Ἡ πορεία τῶν πλοίων, πλέοντος μὲ ταχύτητα 12 μιλίων καθ' ὥραν, ἀναστέλλεται διὰ τοῦ μηχανήματος τούτου εἰς 22 δευτερόλεπτα, σταματᾷ δὲ τοῦτο ἀφ' οὗ διατρέξῃ ἀποστασὶν ἴσην πρὸς τὸ μήκος αὐτοῦ. Ὅταν τὸ δοκιμασθὲν μηχανήμα ὑπεβοηθεῖτο καὶ ὑπὸ τῆς μηχανῆς τοῦ πλοίου, ἐκτελοῦσης τὴν κίνησιν τῆς ὀπισθοδρομήσεως, τὸ πλοῖον ἴστατο εἰς 12 δευτερόλεπτα. Αἱ δοκιμαὶ λοιπὸν αὗται, γενόμεναι ὑπὸ τῆς διεύθυνσιν τοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως ἀρχιμηχανικοῦ Μοῦρ, ὑπῆρξαν εὐνοϊκαὶ ὑπὲρ τοῦ συστήματος Μάκ-Ἀδάμς. Μένει νὰ ἴδωμεν ἂν τὸ εἶδος τοῦτο τῶν θαλασσιῶν τροχοπεδῶν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ πλοίων μεγάλων διαστάσεων.

Ἡ διάσημος Ἀδελφίνα Πάττη, προσκληθεῖσα ἐν Ἀμερικῇ ὅπως δώσῃ παραστάσεις τινάς, θέλει λάβει αὐτάς νὰ συγκαταριθμηθῶσι τὰ μικρὰ ἐξοδα τῆς ὀδοπορίας. Ἡ Πάττη ὑποχρεοῦται νὰ περιέλθῃ, πολλὰς χώρας, ἰδίως τὴν Κιγγιάντην, τὸ Μεξικόν, τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, τὴν Κλεβελάνδην, τὸ Μοντρέάλ, τὴν Βοστώνην, τὴν Βασιγκτόνικ. Χάριν αὐτῆς διεσκευάσθησαν ἰδιαιτέραι σιδηροδρομικαὶ ἀμαξαί, προωρισμέναι δι' αὐτὴν καὶ τὴν συνοδίαν τῆς, συνιστάμεν ἕκ τοῦ Νικολίνη, τῆς κυρίας Σκάλχη, τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Νοδάρ, νέου τινος γάλλου ὑφιστάτου, ἐν αὐτῇ ἡ Πάττη ἀνεκάλυψε ὀνόματι Quillé, τοῦ Ardidi καὶ ἐξ ὀρχήστρας 25 ὀργάνων. Ἐκάστη παράστασις θὰ διαιρηθῇ εἰς δύο μέρη, ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον θὰ συνίσταται ἐκ συναυλίας, τὸ δὲ δεύτερον ἐκ πράξεώς τινος μελοδράματος, ἐν ᾧ θὰ λαμβάνῃ μέρος καὶ ἡ Πάττη. Θὰ δίδονται δὲ δύο παραστάσεις καθ' ἑβδομάδα. Ἡ σιδηροδρομικὴ ἀμαξία ἐφ' ἧς ἡ Πάττη θὰ ὀδοπορῇ ὁμοιάζει μὲ οἰκίαν τροχοφόρον, ἔχουσα ἐπιπλα ἐντὸς κατάλληλα, αἰθουσαν μουσικῆς, ἐστιατόριον, λουτρόν, κοιτῶνα, μαγειρεῖον καὶ παράρτημα διὰ τὸ ὑπηρετικόν. Αἱ θαλαμηπόλοι αὐτῆς καὶ οἱ ἄρρενες ὑπηρεταὶ προσελήφθησαν ἅπαντες ἐξ Εὐρώπης, εἰς τούτους δὲ θὰ προστεθῶσι καὶ δύο μάγειροι ἐκ Νέας Ὑόρκης.

Ὁ γνωστότατος περιηγητὴς τῆς ἀνατολῆς Α. Β. Ἐλισεῖφ ἐγνώρισεν ἐσχάτως τῇ ἑταιρείᾳ τῶν Ῥώσων ἰατρῶν τῆς Πετρούπολεως γεγονότα ἀναπερόμενα εἰς κερκοφόρους ἀνθρώπους παρατηρηθέντας παρ' αὐτοῦ. Ὁ Ἐλισεῖφ περιγράφει κυρίας γυναῖκά τινα, ἐφ' ἧς ἐποίησατο παρατηρήσεις. Προσκληθεῖς παρὰ τινι γυναικί, ἀλγούσῃ φρικωδῶς κατὰ τὸ ἱερὸν ὄστυν, καὶ μὴ δυναμένη νὰ κατακλιθῇ, εὗρεν ἐξετάζων ὅτι ἔδρα

καὶ αἰτία τῆς ὀδύνης ἦτο οὐρὰ τριχοφόρος, μήκους 45 χιλιοστομέτρων καὶ πλάτους πρὸς τὴν ῥίζαν 36 χιλιοστομέτρων. Κατὰ τὰς πληροφορίας τῆς ἰδίας ἀσθενοῦς, τὸ φαινόμενον τοῦτο ἦτο συχνότατον παρὰ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἔστερεῖτο οὐρᾶς, ἀλλ' ἡ μάμμη εἶχε τοιαύτην. Κατὰ τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις, μόνον οἱ θήλειοι ἀντιπρόσωποι τοῦ γένους ἔφερον οὐρᾶν. Κατὰ τὴν γέννησιν ἡ οὐρὰ ἦτο βραχεῖα καὶ ἀόρατος, ἀνεπτύσσεται ὁμως μεταξὺ τοῦ 12 καὶ 17 ἔτους τῆς ἡλικίας.

Ἐν Τασμάνιᾳ ἀνεκαλύφθησαν πρὸ μικροῦ μεταλλεῖα χρυσοῦ ἐντὸς τοῦ ὄρους Λυέλλ. Ἡ ἐκθεσις τῶν γεωλόγων τῆς κυβερνήσεως προικονίζεται μεγάλα κέρδη εἰς τοὺς ἐπιχειρηματίας, καθόσον τὰ μεταλλεῖα περιγράφονται ὡς τὰ πλουσιώτερα εἰς χρυσὸν καθ' ὅλην τὴν Βικτωρίαν.

Ἀναποκριτὴς τῆς ἀγγλικῆς Ἐπιστήμης ἐδημοσίευσεν πρὸ τινος χρόνου περίεργα γεγονότα, ἀποδεικνύοντα μετὰ πόσης εὐκολίας ζῆα πομφάγα καὶ ἐντομοφάγα καθίστανται σαρκοφάγα. Ἦτο γνωστὸν πρὸ πολλοῦ ὅτι πτηνα ἐν ἐλευθερίᾳ βιζύοντα καταστάσει ἀποκτιῶν ὀρέξεις, ἀστίνες κατ' οὐδὲν ὑπεδήλου ἢ σωματικῆ αὐτῶν ὀργάνωσις. Οὕτω, ὡς ἀναφέρει ὁ Ῥομάν, κατὰ τὰς μαρτυρίας αὐτοπτῶν, Νέστορ ὁ πρὸ κριτος, ψιττακὸς τῆς Αὐστραλίας, κατέστη ἀληθῆς καταστροφεὺς τῶν ποιμνίων τῶν προβάτων. Τὸ πτηνὸν τοῦτο τοσούτην αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν κατεσθῆν τὴν σάρκα τοῦ προβάτου, ὥστε ῥίπτεται ἐπὶ τῶν ποιμνίων, ἐκρίσθι τὸ ἔριον τῶν ζώων, διτρυπᾷ τὸ δέρμα τῆς ράχης αὐτῶν, καὶ τρέφεται ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ λίπους τῶν δυστυχῶν τετραπόδων, ἅτινα μετὰ τινα χρόνον ἀποθνήσκουσιν. Οἱ ἵπποι καὶ οἱ βόες τῆς Ἰσλανδίας ἀρέσκονται τρώγοντες κρέας βακαλάου.

Ἐν τινι θηριοτροφείῳ τῆς Φρειδούργης ἐν Ἐλβετίᾳ ὑπάρχει ἐλέφας ὀνομαζόμενος Γιουμπος, ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐρευνᾷ τὰ θυλάκια τῶν ἐπισκεπτῶν ἂν ἔχουσι χρυσὸν ἢ οὐ. Οὕτω τελευταῖον ὁ Γιουμπος ἀφῆρσεν ἀπὸ τινος κυρίου τὸ χρηματοφυλάκιον καὶ ἐκρυψεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ φάρυγγος. Ὁ φύλαξ τοῦ θηριοτροφείου ἀκούσας τὰς κραυγὰς τοῦ κλαπέτος κυρίου προσῆλθε εὐθὺς καὶ προσεπάθησε μετὰ πολλοῦ κόπου νὰ ἐξαγάγῃ τὸ κλαπὲν ἐκ τῆς κρύπτης του. Ἀλλὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον τὸ χρηματοφυλάκιον ἤνοιξε, τὸ δὲ περιεχόμενον αὐτοῦ, χρήματα καὶ χαρτονομίσματα, ἐχύθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ Γιουμπος ἰδὼν τὰ χρήματα ἤρπασεν εὐθὺς δύο χαρτονομίσματα τῶν 50 φράγκων καὶ κατέπιεν αὐτά, χωρὶς ὁμως καὶ τὴν φορὰν ταύτην νὰ τῆς ἀγάγῃ τοῦ στόματος. Ὁ κλαπέτος κύριος ἐνήγαγε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον, ὃ δὲ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἐλέφαντος θὰ πληρῶσθαι τὴν κλοπὴν, ἧς αὐτὸς οὐδόλως εἶνε αἰτίας.

Ἡ κυρία σεβρίουσα τὸ τέιον :

— Παρακαλῶ, Κύριε λοχαγέ, νὰ μὲ εἰπῆτε πῶς θέλετε τὸ σάϊ σας, μὲ ρόμι ἢ χωρὶς ρόμι.
Λοχαγός. — Ἀφοῦ, κυρία μου, θὰ ἔχη ρόμι, τὸ προτιμῶ ἐντελῶς χωρὶς. . . . σάϊ! . . .